Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Ἄρχισε δεύτερος ψυχρὸς πόλεμος;

ΑΡΘΡΟ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

ΜΙΛΑΝΟ. Στὴν «Κορριέρα ντέλλα Σέρα» δημοσιεύτηκε τὸ ἀκόλουθο ἄρθρο τοῦ κ. Νίνο Μιλάτσο:

Μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες εἰδήσεις γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῶν συνομιλιῶν Σάλτ, ἔφτασε πρὶν μιάμιση ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφεια, ὅπου ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς ἀμερικανικῆς ἀντιπροσωπείας, γιὰ τὶς συνομιλίες, ὁ Γουὼρνκε ἐκδήλωσε αἰσιοδοξία στὴν διάρκεια ἑνὸς λόγου ἀφιερωμένου στὶς προοπτικὲς τῶν συνομιλιῶν ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἀπασχολοῦν τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση. Ὁ Γουὼρνκε ἐξέφρασε τὴν πεποίθηση ὅτι οἱ διαπραγματεύσεις θὰ φτάσουν πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ ἔτους σὲ θετικὰ ἀποτελέσματα. Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὁ Μπρέζνιεφ, μιλώντας στὸ Μπακού, δήλωσε, ἂν καὶ σὲ ἕνα πλαίσιο πιὸ γενικὸ καὶ κριτικό, ὅτι ἡ ἀπόσταση μεταξὺ τῶν δύο μερῶν «δὲν εἶναι ἄλλωστε πολὺ μεγάλη».

Δὲν εἶναι ὅμως ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔχουμε σημάδια αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Καὶ ξέρουμε ὅτι ὅλες οἱ προβλέψεις, ἔτσι ὅπως σιγὰ—σιγὰ διατυπώνονται, κυρίως στὴν Οὐάσιγκτων, ἀποκαλύφθηκαν πρόωρες ἢ καὶ σφάλμες. Ἔτσι ὥστε εἶναι δυνατό, ἂν ὄχι πιθανό, ὅτι καὶ ἡ ἔνδειξη ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Γουὼρνκε θὰ διαψευστεῖ ἀπὸ τὰ γεγονότα.

Ποιὰ εἶναι τὰ ἐμπόδια; Ἀναμφίβολα ἡ παράταση τῶν διαπραγματεύσεων ἐξαρτᾶται, κατὰ κύριο λόγο, ἀπὸ τὴν πολυπλοκότητα καὶ τὴν λεπτότητα τῶν προβλημάτων ποὺ πρέπει νὰ λυθοῦν. Εἶναι σαφές, πράγματι, ὅτι ἡ διατύπωση τῶν συμφωνιῶν γιὰ τὴν μείωση τῶν στρατηγικῶν ὅπλων ἀπαιτεῖ τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπιδειχτεῖ ἐξαιρετικὴ περίσκεψη, γιὰ νὰ ἀποφευχθεῖ ὁποια δήποτε ἐνέργεια ποὺ τροποποιώντας τὴν ἰσορροπία τῶν δυνάμεων, θὰ βάζει σὲ κίνδυνο τὴν ἀσφάλεια τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὰ δύο μέρη καί, ἑπομένως, τὴν παγκόσμια εἰρήνη.

Σ' αὐτὸ τὸ θέμα, δὲν ἐπιτρέπονται σφάλματα στοὺς ὑπολογισμοὺς. Πάντως, οἱ τεχνικὲς δυσκολίες, οἱ ὁποῖες συναντιῶνται στὴν προσπάθεια ἐξασφάλισης ἴσων ἐπιπέδων ἰσχύος, δὲν φαίνονται ἀρκετὲς ἀπὸ μόνες τους, γιὰ νὰ ἐξηγήσουν τὸν ἀργὸ ρυθμὸ προόδου στὶς διαπραγματεύσεις. Ἄλλες αἰτίες συντρέχουν προφανῶς στὸν καθορισμὸ τῶν καθυστερήσεων. Ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπωση, δηλαδή, ὅτι πάνω στὶς συνομιλίες Σάλτ ἐπιδροῦν οἱ τάσεις ποὺ χαρακτηρίζουν, ἐδῶ καὶ ὡρισμένο χρόνο, τὶς σχέσεις μεταξὺ Οὐάσιγκτων καὶ Μόσχας. Καὶ αὐτὸ συμβαίνει παρ' ὅλο ὅτι ἐπανειλημμένα ἀποκλείστηκε ἡ ἐπίδραση ἐξωτερικῶν παραγόντων εἰδικὰ σ' αὐτὲς τὶς διαπραγματεύσεις. Ἂν αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, πρέπει λοιπὸν νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι τὸ πλαίσιο μέσα στὸ ὁποῖο γίνονται οἱ συνομιλίες εἶναι σήμερα τὸ λιγότερο κατάλληλο γιὰ τὴν ἐπίτευξη συμφωνίας γιὰ ἕνα δεύτερο Σάλτ.

Τὸ πανόραμα, εἶναι πιὰ γνωστό. Ἡ πρόκληση τοῦ Κάρτερ, σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων καὶ οἱ ἀφρικανικὲς συρράξεις, συνδεδεμένες μὲ τὴν φιλονικία γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν ναυτικῶν ὁδῶν, ὕστερ θέρμαναν ὡρισμένα σημεῖα τῶν σοβιετικοαμερικανικῶν σχέσεων. Σήμερα, σ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα διαφωνίας, προστίθεται ἕνα ἄλλο: οἱ συνομιλίες κορυφῆς τοῦ Κάμπ Ντέιβιντ πού, μὲ τὰ ἀποτελέσματά τους, ξαναζωντάνεψαν τοὺς συναγωνισμοὺς καὶ ὀξυναν τὶς ἀντιθέσεις τῶν δύο ὑπερδυνάμεων στὴν περιοχὴ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Τὰ πράγματα εἶναι πιὰ σ' ἕνα τέτοιο σημεῖο ποὺ κάνουν θεμιτὴ τὴν ὑποψία ὅτι ἄρχισε ὁ δεύτερος ψυχρὸς πόλεμος. Ἀλλὰ ἀκόμη κι' ἂν κανεὶς θέλει νὰ ἀρνηθεῖ μιὰ παρόμοια ὑπόθεση, σὰν ὑπερβολικὰ ἀπαισιόδοξη, δὲν μπορεῖ πάντως νὰ ἀρνηθεῖ τὴν ὕπαρξη μιᾶς κρίσης τῆς ὕφεσης. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι τὸ διεθνὲς πολιτικὸ πλέγμα ὑπέστη τόσο βαθιὲς τροποποιήσεις, ποὺ ἡ παλιὰ συμμετρία τῶν μπλὸκ δὲν ἄντεξε πιά. Στὸ βάθος, ἡ κρίση τῆς ὕφεσης εἶναι τὸ πιὸ σημαντικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀστιμάτητης μεταλλαγῆς τῆς συμφωνίας τῆς Γιάλτας.

Ὑπάρχουν τουλάχιστον τέσσερα φαινόμενα ποὺ ἐπιτάχυναν, τὴν διαδικασία τῆς ἀποσύνθεσης. Τὸ πρῶτο μᾶς φέρνει σὲ συμβάντα πού, ἀνάμεσα στὸ Βιετνὰμ καὶ στὸ Οὐώτεργκέητ, καθόρισαν τὴν προοδευτικὴ ὀπισθοδρόμηση τοῦ νεοαπομονωτισμοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἤδη, ἡ νιξονικὴ θεωρία τοῦ Γκουὰμ ἦταν μιὰ προειδοποίηση. Ἔπειτα, ὅταν ἐξερράγη τὸ Οὐώτεργκέητ καὶ ἔπεσε ἡ Σαίγκὸν, ἡ Ἀμερική, γεμάτη θυμὸ καὶ ταπείνωση στράφηκε στὸν ἑαυτό της ἐπιβάλλοντας, μέσω τοῦ Κογκρέσσου τὸ «ψαλίδισμα» τῶν ἐξουσιῶν τοῦ προέδρου ποὺ δὲν θεωρεῖται πιὰ ὑπεράνω πάσης ὑποψίας. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὁ «χωροφύλακας τοῦ κόσμου», ἀπολύθηκε. Καὶ στὸ κενὸ ποὺ ἄφησε ἡ ἀμερικανικὴ δύναμη χώθηκε ἡ Σοβιετική, ποὺ ἔγινε πιὸ εὐλύγιστη μὲ τὴν υἱοθέτηση τῆς «κουβαλικῆς φόρμουλας»: καὶ νὰ ἡ Ἀγγολὰ καὶ νὰ τὸ Ὀγκαντὲν (καί, ὅ,τι, καὶ ἂν λέει ὁ Μπρέζνιεφ, τὸ Ἀφγανιστάν). Μιὰ τροποποίηση τῶν ρόλων ποὺ ἔπαιζε ὁ καθένας, ἡ ὁποία ἀναπότρεπτα γίνεται πηγὴ ἐντάσης.

Δεύτερος παράγοντας ὁ οἰκονομικός: ἡ κρίση ποὺ ἔπληξε τὴν Δύση ἔθλιψε τὴν ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν κρατῶν, προκαλώντας μιὰ διαφοροποίηση τῆς πολιτικῆς τους συμπεριφορᾶς (βλέπε τὴν γερμανικὴ περίπτωση, μὲ τὶς κριτικὲς γιὰ μία ὑποτιθέμενη τάση γιὰ αὐτοφιλανδοποίηση).

Τρίτο: τὸ κομμουνιστικὸ ζήτημα. Συζητοῦν ἀκόμη γιὰ τὸ μέγεθος τῆς αὐτονομίας τῶν κομμάτων, ποὺ κατὰ κάποιο τρόπο ἐμπνέονται ἀπὸ τὸ εὐρωκομμουνιστικὸ πρότυπο. Ἀλλὰ εἶναι βέβαιο ὅτι ὁ δεσμὸς ποὺ κάποτε τὰ ἔνωνε μὲ τὴ Μόσχα περιορίστηκε, καὶ πάντως, δὲν προτίθεται πιὰ τὴν ὁλικὴ ὑποταγὴ στὸ σοβιετικὸ πολιτικὸ κέντρο.

Αὐτὴ ἡ ἀναθεώρηση σχέσεων — ὑποθέτουν — εἶχε ἀντίκτυπο στὸ Κρεμλίνο, ἐπισκιάζοντας τὴν ἰδεολογικὴ συνιστῶσα τῆς σοβιετικῆς ἐξουσίας καὶ δίνοντας δύναμη στὴν πιὸ ρεαλιστικὴ καὶ ἐπιθετικὴ πτέρυγα τῆς ἡγεσίας, ποὺ συγκεντρώνεται γύρω ἀπὸ τὸν Μπρέζνιεφ.

Τέλος, ἡ Κίνα, ποὺ ξεπέρασε τὴν ἐπιληψία τῆς Μορφωτικῆς Ἐπανάστασης. Τὸ Πεκίνο εἶχε ἤδη ἐγκαταλείψει τὴν ἀπομόνωση μὲ τὶς συμφωνίες τῆς Σαγκάης ποὺ ὑπογράφηκαν ἀπὸ τὸν Νίξον. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Μάο ἡ ρεαλιστικὴ τάση ἔγινε πιὸ ἔντονη: «δὲν ἔχει σημασία ἂν ἡ γάτα εἶναι ἄσπρη ἢ μαύρη», ἀρκεῖ νὰ ἁρπάζει τὰ ποντίκια». Σήμερα ἡ κινεζικὴ πολιτικὴ δὲν ἐμπνέεται πιὰ ἀπὸ τὴν ἀγνότητα τῆς ἰδεολογίας. Ἡ μεταμαοϊκὴ ἡγεσία δὲν διστάζει νὰ συμπράξει μὲ τὶς φιλοδυτικὲς δυνάμεις τῆς Ἀφρικῆς (Ἀνγκόλα Σάμπα, Σομαλία), οὔτε κρύβει τὴν ὑποστήριξή της γιὰ τὸν Σάχη, ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ καταπίεση μετριέται μὲ θύματα στὴν Τεχεράνη. Γιὰ νὰ μὴν ποῦμε, ἔπειτα ὅτι τὸ Πεκίνο ἔγινε σημεῖο ἀναφορᾶς γιὰ τὰ πιὸ ἔγκυρα μέλη τῆς μετριοπαθοῦς εὐρωπαϊκῆς γραμμῆς.

Οἱ κανόνες τοῦ παιχνιδιοῦ, μὲ λίγα λόγια, ἀχρηστεύθηκαν. Ἡ κρίση τῆς ὕφεσης, ἐξηγεῖται μὲ τὴν ἔρευνα γιὰ μιὰ νέα διεθνῆ τάξη πραγμάτων, ποὺ τὴν περιμένουμε στὸ μέλλον.

Interad Advertising ΔΥΤ-1

Στην τιμη μας, δεν υπαρχει πιο ανετο, ασφαλες και δυνατο αυτοκινητο

Fiat 132 top manager

Πραγματικά, τὸ FIAT 132 Top Manager εἶναι «TOP» σὲ ὅλα του.
TOP σὲ ἀσφάλεια! (Μεγαλύτεροι δίσκοι φρένων, βελτιωμένη ἀνάρτηση, ἐνισχυμένη καμπίνα ἐπιβατῶν, σπαστὸς ἄξονας τιμονιοῦ, ἐσωτερικὸ ντυμένο μὲ ἀφρῶδες ἐλαστικὸ 1,5 ἐκ., προφυλακτῆρες ἀπὸ ἐποξικὴ ρητίνη μὲ ἐνίσχυση ἀτσαλιοῦ, φαρδειὰ λάστιχα «low profile» κλπ.
TOP σὲ δύναμη! (98 HP/DIN ἐπιτάχυνση 0-100 χλμ/ὥ. σὲ 12,5" - τελικὴ ταχύτητα 165 χιλμ.
TOP σὲ ἄνεση καὶ πολυτέλεια! (κρύσταλλα φυμέ, κλιματισμὸς (air condition), ἠλεκτρικὰ παράθυρα (ἐμπρός), ραδιομαγνητόφωνο.

Τὸ FIAT 132 Top Manager εἶναι τὸ πιὸ ὁλοκληρωμένο αὐτοκίνητο.
Ὅσο γιὰ τὴν τιμή του, δὲν μπορεῖ νὰ τὴ συναγωνιστεῖ κανένα εὐρωπαϊκὸ αὐτοκίνητο τῆς κατηγορίας του!

Δίκαια ἡ FIAT τόχει... φανερὸ καμάρι!

FIAT

ΔΥΤΕΛΛΑΣ ΑΕ Ἀγ. Ἀνδρέου 157 τηλ. 324-128, 320-391 ΠΑΤΡΑ

ΣΕ ΠΡΟΗΓΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΥΠΑΝΑΠΤΥΚΤΟΥΣ

Νέες καὶ μυστηριώδεις ἀρρώστειες παρουσιάζονται ξαφνικὰ στὴ Γῆ μας

"ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΩΝ" ΚΑΙ ΤΡΕΙΣ ΝΕΟΙ ΠΥΡΕΤ

ΛΟΝΔΙΝΟ (Ἰδ. Ὑπ.). Κρούσμα εὐλογιᾶς θανατηφόρο σημειώθηκε στὴν Ἀγγλία. Πάνω ἀπὸ ἑκατὸ κρούσματα πολιομυελίτιδος ἐκδηλώθηκαν, τὸν τελευταῖο καιρό, στὴν Ὁλλανδία. Ἡ «νόσος τῶν λεγεωναρίων», ἄγνωστη ἕως τώρα στὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη, ἐξακολουθεῖ νὰ φέρνει σὲ ἀμηχανία τοὺς γιατρούς, καθὼς ἐκδηλώνεται, κατὰ μικρὲς καὶ τοπικές, ἀλλὰ θανατηφόρες ἐπιδημίες στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ στὴν Μεγάλη Βρετανία.

Γίνεται λόγος, μὲ διακριτικότητα καὶ χωρὶς θόρυβο, γιὰ τρεῖς φοβερὲς νόσους, ποὺ ἐμφανίσθηκαν πρόσφατα στὴν Ἀφρικὴ καὶ ὀνομάσθηκαν Μάρμπουργκ, Ἔμπολα καὶ Λάσσα, χωρὶς νὰ ἔχει ἀκόμη συνειδητοποιηθεῖ σαφῶς, τί σημαίνουν ἢ πρωτοφανὴς μεταδοτικότης των καὶ ἡ ἀπὸ 50ο)ο ἕως 90ο)ο θνησιμότης τὴν ὁποία ἐπιφέρουν.

Ἰδού, λοιπόν, ὅτι οἱ λοιμώδεις (ἢ μολυσματικές) νόσοι ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν, ἔστω καὶ ἂν τὰ ἐμβόλια καὶ τὰ ἀντιβιοτικὰ περιώρισαν ὀημαντικότατα τὸν κίνδυνο καὶ τὴν μάστιγα ποὺ ἀποτελοῦσαν ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου στὴ γῆ. Ἀπὸ καθαρὰ ἐπιδημιολογικὴ ἄποψη, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνει λόγος περὶ πραγματικῆς «ἐπανόδου» τῶν λοιμωδῶν νόσων, ὁπουδήποτε. Δὲν συγκαταλέγονται πλέον στὶς κύριες αἰτίες θνησιμότητος, ἐνῶ, στὶς ἀρχὲς ἀκόμη τοῦ αἰῶνος μας οἱ λοιμώδεις ἢ παρασιτογόνες νόσοι ἦσαν πρόξενοι τοῦ 50ο)ο τῆς θνησιμότητος. Σήμερα εἶναι πρόξενοι τοῦ 1ο)ο τῆς γενικῆς θνησιμότητος. Ἡ ὑποχώρηση αὐτὴ ἐπέφερε ἔκλειψη τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς προσοχῆς γιὰ ὅλες τὶς ἀρρώστιες ἐπιδημικῆς αἰτιολογίας.

Ἀλλ' αὐτὸ τὸ αἴσθημα ἀσφαλείας ὡς πρὸς τὰ λοιμώδη νοσήματα κλονίσθηκε, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ἀπὸ δύο τραγικὲς ἐκδηλώσεις: τὸ θανατηφόρο κροῦσμα εὐλογιᾶς στὴν Μεγάλη Βρετανία καὶ τὴν ἐπιδημία πολιομυελίτιδος στὴν Ὁλλανδία. Θὰ μποροῦσε ἴσως κανεὶς ν' ἀποδώσει σὲ ἔκτακτες καὶ συγκυριακὲς συνθῆκες τὴν ἐκδήλωση θανατηφόρου κρούσματος εὐλογιᾶς σ' ἕναν φωτογράφο, ποὺ ἐργαζόταν στὴν Ἀγγλία, σ' ἕνα ἐργαστήριο δίπλα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σπάνια πλέον κέντρα ἔρευνας ὅπου γίνονται ἀκόμη ἐργασίες ἐπάνω στὸν ἰὸ τῆς εὐλογιᾶς. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ παραγνωρίσει τὴν σημασία τῆς ἐπιδημίας πολυομυελίτιδος, ποὺ ἐκδηλώθηκε στὴν Ὁλλανδία. Ἡ ἐπιδημία αὐτὴ ἐμφανίσθηκε σὲ μία χώρα ἀπὸ τὶς ἐλευθεριότερες ὡς πρὸς τοὺς ἐμβολιασμοὺς καὶ ὅπου οἱ γενικὲς συνθῆκες ὑγιεινῆς, εἶναι τόσο καλὲς ὥστε φαίνονται ἀρκετὲς γιὰ ν' ἀποτρέψουν κάθε ἐμφάνιση λοιμώδους νοσήματος. Μπορεῖ βέβαια, κανεὶς ν' ἀποδώσει στὸν σκοταδισμὸ ὁρισμένων θρησκευτικῶν αἱρέσεων τὴν εὐθύνη γιὰ τὸ σοβαρὸ αὐτὸ φαινόμενο, ἀφοῦ ὅλα τὰ θύματα ἀνήκουν σὲ μία αἵρεση ἡ ὁποία ἀρνεῖται τὴν πρόληψη τῶν νόσων μὲ τὸν ἐμβολιασμό. Ἀλλά, τὸ γεγονὸς ἔρχεται νὰ ὑπενθυμίσει τὴν μονιμότητα τοῦ κινδύνου μερικῶν, τουλάχιστον, «κλασσικῶν» λοιμωδῶν νόσων, ποὺ ἐπιβεβαιώνεται ἄλλωστε καὶ ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κρουσμάτων διφθερίτιδος ἢ ἀπὸ τὴν ὕπαρξη πολυαρίθμων σχετικῶς κρουσμάτων τετάνου στὴ Γαλλία.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑΚΕΣ ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Ὅμως, παράλληλα πρὸς τὶς ἐπεισοδιακὲς καὶ παροδικὲς (ὅπως πιστεύεται) αὐτὲς ἐπανεμφανίσεις «παλαιῶν» λοιμωδῶν νόσων, ὅπως εἶναι καὶ ἡ γρίπη καὶ ἡ λοιμώδης ἡπατίτις (ἡ ὁποία, μάλιστα, παρουσιάζει τώρα ἀνεξήγητη ἔξαρση), ἐμφανίζονται, ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, νέες συνομοταξίες βακτηριδίων ἢ ἰῶν, ποὺ ἀφήνουν νὰ διαφαίνεται ἡ δυνατότης ἐπιδημιῶν κυριολεκτικὰ καταστροφικῶν.

Ἡ πιὸ πρόσφατη ἀπὸ αὐτές, εἶναι ἡ λεγόμενη «νόσος τῶν λεγεωναρίων». Ἡ περίπτωσή της εἶναι τόσο περισσότερο ἐνδιαφέρουσα, καθ' ὅσον ἐκδηλώθηκε σὲ μιὰ χώρα μὲ ὑψηλὸ ἐπίπεδο ὑγιεινῆς καὶ ἐπιδημιολογικῆς παρακολουθήσεως, ὅπως οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Ἡ νόσος αὐτὴ ἐμφανίσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1976, ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ ἕνα συνέδριο Ἀμερικανῶν παλαιῶν πολεμιστῶν, μελῶν τῆς «Ἀμερικανικῆς Λεγεῶνος» ποὺ εἶχε συνέλθει σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο τῆς Φιλαδελφείας. Διακόσοι οἱ ἀπὸ τοὺς συνέδρους εἶχαν προσβληθεῖ ξαφνικὰ ἀπὸ ἕνα εἶδος βαρείας γρίπης, τῆς ὁποίας τὸ ἀνησυχητικὸ καὶ παράξενο χαρακτηριστικὸ ἦταν μία μαζικὴ διήθηση τῶν πνευμόνων, ποὺ ἐπέφερε τὸν θάνατο στὸ ἕνα τρίτο τῶν περιπτώσεων. Κυρίως, ἡ τα χύτης ἐξελίξεως τῆς νόσου ἐμπόδιζε κάθε ἰατρικὴ ἐπέμβαση. Ἔτοι, πανικὸς κυρίευσε τὸ ἀμερικανικὸ κοινὸ ἐμπρὸς στὴν ἀδυναμία τῆς ἐπιστήμης ν' ἀντιπεξέλθει σὲ μία τέτοια ἀρρώστια.

Ἐπὶ ὀκτὼ μῆνες, οἱ ἐπιστήμονες, ποὺ ἐρευνοῦσαν τὴν παράξενη αὐτὴ νόσο προσέκρουσαν σὲ πολλὲς δυσκολίες στὴν προσπάθειά τους γιὰ ἐπισήμανση τοῦ νοσογόνου παράγοντος, ποὺ πίστευαν ὅτι ἦταν κάποιος τοξικὸς μικροοργανισμός, ἴσως καὶ ἀνόργανη τοξικὴ οὐσία, ποὺ μετεδίδετο ἀπὸ τὸ σύστημα κλιματισμοῦ τοῦ ξενοδοχείου. Ἄλλωστε, τὸ κτήριο τοῦ ξενοδοχείου κατεδαφίσθηκε, ὡς προληπτικὸ μέτρο, μολονότι ἐπρόκειτο γιὰ ἱστορικὸ κτήριο μὲ 900 δωμάτια καὶ ἱκανὸ νὰ στεγάσει συνέδριο δέκα χιλιάδων προσώπων. Ἀλλὰ τὸ αἴνιγμα λύθηκε μόλις τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1977, μὲ τὴν ἀνακάλυψη ἑνὸς βακτηριδίου ἄγνωστου ἕως τώρα.

Ἀπὸ τότε σημειώνονται κρούσματα τῆς «νόσου τῶν λεγεωναρίων» (ὅπως ὀνομάσθηκε, ἐπειδὴ τὰ πρῶτα θύματά της ἦσαν μέλη τῆς «Ἀμερικανικῆς Λεγεῶνος») σποραδικὰ στὸν ἀγγλοσαξωνικὸ κόσμο. Ἑστίες τῆς νόσου ἔχουν ἀναφανεῖ τώρα στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου κατὰ τὴν πρώτη ἑβδομάδα τοῦ Σεπτεμβρίου, σημειώθηκαν 100 περίπου κρούσματα. ἀπὸ τὰ ὁποῖα τρία θανατηφόρα. Ἀλλ' ἐνῶ ἀναγνωρίζεται πλέον ἡ νόσος καὶ εἶναι μάλιστα γνωστὸ πιὸ ἀντιβιοτικὸ εἶναι ἀποτελεσματικὸ ἐναντίον της, πλήρης ἄγνοια ὑπάρχει ὡς πρὸς τὸν τρόπο τῆς μεταδόσεώς της καὶ τὶς ἑστίες συντηρήσεως τῶν οἰκείων βακτηριδίων. Πολλοὶ φρονοῦν ὅτι τὸ βακτηρίδιο τῆς νόσου αὐτῆς φωλιάζει στὰ λιμνάζοντα νερὰ στοὺς ὑγραοὺς τοίχους, στὶς ωλληνώσεις κλιματισμοῦ κλπ. Πρόκειται ὅμως περὶ ἁπλῆς ὑποθέσεως καὶ ὄχι βεβαιότητος, κυρίως δὲ δὲν ἔχει ἡ πινοηθεῖ κανένα ἀποτελεσματικὸ προληπτικὸ μέτρο.

ΟΙ ΖΩΗΡΟΤΕΡΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

Ἀλλὰ τὴν μεγαλύτερη ἀνησυχία τοῦ ἰατρικοῦ κόσμου, σὲ διεθνῆ κλίμακα, προκαλοῦν τὰ τρία εἴδη ἰογενῶν αἱμορραγικῶν πυρετῶν ἀφρικανικῆς προελεύσεως, ποὺ ἐκδηλώθηκαν κατὰ τὰ τρία τελευταῖα ἔτη. Ὁ πρῶτος εἶνοι γνωστός, οὐσιαστικά, ἀπὸ τὸ 1967 μὲ τὴν ὀνομασία «πυρετὸς τοῦ Μάρμπουργκ». Ἐκδηλώθηκε σὲ ἐργαζόμενους σ' ἕνα ἐργαστήριο βιολογίας, οἱ ὁποῖοι ἐχειρίζοντο πιθήκους, ποὺ εἶχαν εἰσαχθεῖ ἀπὸ τὴν Οὐγκάντα, οὐ νολὸ 25 πρόσωπα προσεβλήθησαν ταυτόχρονα ἀπὸ τὴ νόσο αὐτὴ καὶ τὰ 7 ἀπεβίωσαν σὲ μερικὲς ἡμέρες.

Ἡ νόσος ἐξαφανίστηκε ἔπειτα ξαφνικὰ καὶ μυστηριωδῶς, ἀλλ' ἐπανεμφανίστηκε τὸ 1975 στὴ Ροδεσία ἀποδεικνύοντας ἔτοι τὴν πραγματικότητα τῆς ὑπάρξεώς της καὶ τὴν δραστικότητά της, ἐφ' ὅσον, ἀπὸ τὰ δύο κρούσματα ποὺ ἀνακαλύφθηκαν, τὸ ἕνα ἦταν θανατηφόρο.

Συγγενὴς ἢ ἀνάλογο εἶναι καὶ ὁ «πυρετὸς τῆς Λάσσα», ποὺ ἐμφανίσθηκε στὴ Νιγηρία τὸ 1969. Μία νοσοκόμος, ποὺ εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ μία σοβαρὴ μορφὴ πυρετοῦ, τὸν μετέδωσε στὶς συναδέλφους της ποὺ ἔσπευσαν νὰ τὴν περιθάλψουν. Ἀπὸ τότε, ἡ νόσος αὐτὴ ἐπισημαίνεται σὲ διάφορα σημεῖα τῆς Ἀφρικῆς. Τὰ μισὰ ἄτομα ἀπ' ὅσα ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς πάσχοντες μολύνονται καὶ αὐτά, περιλαμβανομένων καὶ τῶν ἰατρῶν ποὺ κάνουν τὶς ἐξετάσεις καὶ αὐτοψίες. Ἔτοι, ἡ παγκόσμια ὀργάνωση ὑγείας τοῦ ΟΗΕ ἔδωσε ἤδη ὁδηγίες γιὰ τὴν ἀπομόνωση τῶν ὑπόπτων κρουσμάτων. Εἶναι γνωστὸς τώρα ὁ κύκλος τῆς νόσου, ὁ ὁποῖος ὀφείλεται σ' ἕναν ἰὸ ποὺ φωλιάζει ὡς παράσιτο σὲ μία συνομοταξία ποντικῶν πολὺ κοινὴ καὶ διαδεδομένη στὴν Ἀφρική.

Πιὸ πρόσφατα ἀκόμη, τὸν Ἰούλιο του 1976, παρατηρήθηκε στὸ Σουδὰν μία ἐπιδημία πυρετοῦ βαρείας μορφῆς, ποὺ συνοδευόταν ἀπὸ αἱμορραγίες τοῦ πεπτικοῦ συστήματος καὶ προξένησε, μέσα σὲ λίγες ἑβδομάδες, 150 θανάτους ἀνάμεσα στὰ 300 πρόσωπα ποὺ εἶχαν προσβληθεῖ. Τὸ πιὸ ἀνησυχητικὸ χαρακτηριστικὸ τῆς νόσου εἶναι ἡ ἄκρα μεταδοτικότης της, ἰδιαίτερα ἀνάσα στὸ νοσοκομειακὸ προσωπικό, ἐφ' ὅσον σὲ ἕνα καὶ μόνο νοσοκομεῖο, τὸ ἕνα τέταρτο τοῦ προσωπικοῦ βρῆκε τὸν θάνατο κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπιδημίας. Μερικὲς ἑβδομάδες ἀργότερα ἀνάλογα φαινόμενα σημειώθηκαν στὸ Ζαΐρ, μὲ τὸν πολὺ χειρότερο ἀπολογισμὸ 300 νεκρῶν Μετὰ τὰ δύο δραματικὰ ἐκεῖνα ἐπεισόδια, μόνο μεμονωμένα καὶ σποραδικὰ κρούσματα σημειώνονται πλέον καὶ τὰ προσβαλλόμενα ἄτομα ἀπομονώνονται ἀμέσως καὶ πλήρως.

Ἡ αἰτία τοῦ πυρετοῦ αὐτοῦ, ἄγνωστη στὴν ἀρχή, εἶναι τώρα γνωστή. Πρόκειται γιὰ ἕναν καινοφανῆ ἰό, ποὺ ὀνομάσθηκε «ἔμπολα» καὶ κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχουν ἀκόμα μέσα προστασίας.

Ἕως τώρα, ἡ ἴδια ἡ βαρύτης τῶν ἐπιδημιῶν ἀπέτρεπε τὴν εὐρεῖα διάδοσή τους, καθ' ὅσον ὁ νοσογόνος ἰὸς πέθαινε καὶ αὐτὸς μαζὶ μὲ τὰ θύματά του. Ἀλλ' ἐνῶ εἶναι γνωστοὶ οἱ νοσογόνοι παράγοντες τῶν τεσσάρων νέων λοιμωδῶν νόσων ποὺ ἀναφέρθηκαν παραπάνω, ἀκόμη πολλὰ μυστηρία γύρω ἀπὸ τὴν ὕπαρξη καὶ τὸ εἶδος τοῦ κινδύνου ἀποτελοῦν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν μπορεῖ νὰ γίνει λόγος γιὰ ἐμβόλια. Τὸ ὑγειονομικὸ καὶ ἰατρικὸ προσωπικὸ πρέπει νὰ παίρνει μεγάλες προφυλάξεις κατὰ τὴν περίθαλψη καὶ παρατήρηση τῶν προσβεβλημένων, ἀφοῦ προξενεῖ ρίγος ἡ σκέψη τῆς ἀνευπείειας ποὺ θὰ εἶχε ἡ ἀπόβολὴ τῶν νέων αὐτῶν ἀκρως μεταδοτικῶν λοιμωδῶν νόσων σὲ χῶρες πυκνοκατοικημένες καὶ μὲ πολυάριθμο πληθυσμό.

Στὸ γιατρό τους οἱ Γερμανοὶ γιὰ προβλήματα σέξ

ΔΕΝ ΤΑ ΘΕΩΡΟΥΝ ΤΑΜΕ

ΑΜΒΟΥΡΓΟ (Ἰδ. Ὑπ.). Μόνο στὸ Ἀμβοῦργο 1.100 ἄτομα τὴν ἑβδομάδα ζητοῦν τὴ συμβουλὴ τῶν γιατρῶν τους γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰ σεξουαλικά τους προβλήματα. Αὐτὸ ἦταν τὸ συμπέρασμα ποὺ προέκυψε μετὰ ἀπὸ μιὰ ἔρευνα τῆς Πανεπιστημιακῆς κλινικῆς τοῦ Ἀμβούργου. Σύμφωνα, μὲ τὸ πόρισμα τῆς ἔρευνας, τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἄτομα, ἀπογοητεύονται γιατὶ οἱ γιατροὶ στοὺς ὁποίους ἀπευθύνονται πιέζονται ἀπὸ τὸν χρόνο καὶ εἶναι ἀνειδίκευτοι ν' ἀντιμετωπίσουν σὲ βάθος τὰ προβλήματά τους. Καὶ τὰ ψυχοσωματικὰ καὶ ὁρμονικὰ φάρμακα τὰ ὁποῖα τοὺς συνιστοῦν, ἀποδεικνύονται στὶς περισσότερες περιπτώσεις ἐντελῶς ἄχρηστα.

Μὲ τὴν ἔρευνα ποὺ ἀνέλαβε ὁ καθηγητὴς Γκύντερ Σμίτ καὶ οἱ συνεργάτες του τοῦ τμήματος σεξουαλικῶν ἐρευνῶν τῆς ψυχιατρικῆς κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἀμβούργου, θέλησαν νὰ ἐξακριβώσουν πόσα ἄτομα, χρειάζονται θεραπεία, γιὰ νὰ λύσουν τὰ σεξουαλικά τους προβλήματα. Ἔστειλαν λοιπὸν 650 ἐρωτηματολόγια σὲ ὀρολόγους γυναικολόγους, παθολόγους, δερματολόγους, νευρολόγους καὶ ψυχιάτρους, ποὺ ἀσκοῦν τὸ ἐπάγγελμά τους στὸ Ἀμβοῦργο.

Τὰ